

200701568/1.

Datum uitspraak: 21 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33488 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 2 februari 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

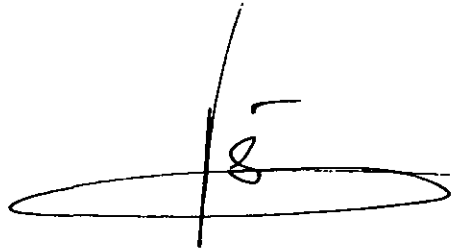
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 juni 2007

404

Verzonden: **21 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/33488

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 2 februari 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. P.L.M. Stieger te Waalwijk,

en

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. X.J. Polak.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 13 juni 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 22 december 2006. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op [] de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sedert 2 februari 2000 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd.

Eiser is afkomstig uit [] in Afghanistan en behoort tot de Arab bevolkingsgroep, die de Oezbeekse taal spreekt. In 1995 is eiser begonnen met een studie

geneeskunde aan de universiteit in Balkh/Mazar-e Sharif. Na drie jaar is hij gestopt met de studie, omdat hij moest vluchten voor de Taliban die het noorden van Afghanistan was binnengevallen. De Taliban zou mensen die door hun cultuur en studie hoog staan aangeschreven als eerste opruimen. Eiser was sinds 1995 actief lid van de Jonbesh-e Meli, de partij van generaal Dostum. Eiser heeft op zijn faculteit de mensen over de doelstellingen van de partij verteld. Eisers oom, _____ was namens deze partij gouverneur van de provincie Jozjan en daarna minister. Op 21 augustus 1997 is deze oom bij een vliegtuigongeluk om het leven gekomen. Een andere oom van eiser, _____ heeft toen de plaats van _____ in het kabinet overgenomen. Volgens deze oom was het vliegtuig gesaboteerd. Na de komst van de Taliban in Mazar-e Sharif in 1998 is eiser gevlucht naar het dorp _____ in de provincie Jozjan. Eisers familie heeft ervoor gekozen om in dit dorp onder te duiken omdat de dorpingen door de Taliban met rust werden gelaten en die dorpingen zich nooit met politiek hadden bemoeid. In de omgeving van _____ werd oorlog gevoerd, waarna eiser naar een ander dorp in de provincie is gegaan. In december 1999 is eisers reis begonnen en is hij via Pakistan naar Nederland gereisd, waar hij op 2 februari 2000 is aangekomen.

2.2 Bij besluit van 1 september 2000 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid, maar is aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (hierna: vvtv) verleend, geldig van 4 februari 2000 tot 4 februari 2001. Het hiertegen gerichte bezwaar is bij besluit van 22 november 2000 niet-ontvankelijk verklaard omdat eiser heeft verzuimd de gronden van het bezwaarschrift binnen de door verweerder gestelde termijn in te dienen. In haar uitspraak van 16 oktober 2002, kenmerk AWB 00/75320, heeft deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, het beroep gericht tegen het besluit van 22 november 2000 ongegrond verklaard.

De aan eiser verleende vvtv is ingevolge artikel 115, zesde lid, Vw 2000, onder handhaving van de geldigheidsduur, aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 4 februari 2003.

Eiser heeft op 17 oktober 2002 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij besluit van 2 november 2004 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Het tegen dit besluit gerichte beroep is bij uitspraak van 9 mei 2005, kenmerk AWB 04/53442, van deze rechtbank en zittingsplaats grond verklaard, waarbij het bestreden besluit van 2 november 2004 is vernietigd en is bepaald dat de rechtsgevolgen van dat besluit in stand blijven. Het tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van 9 september 2005, nr. 200505035/1, van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) grond verklaard. Hierbij is de uitspraak van 9 mei 2005 vernietigd voorzover de rechtsgevolgen van het besluit van 2 november 2004 in stand zijn gelaten en de uitspraak voor het overige bevestigd.

Verweerder heeft, na een gevolgd voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 34, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte zijn aanvraag om een

verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd asiel heeft afgewezen. Ter zitting heeft eiser zijn beroepsgronden als volgt geconcretiseerd. Eiser is van mening dat hij op 4 februari 2003, zijnde het moment dat de maximale geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was afgelopen en op 13 juni 2006, zijnde het moment van het bestreden besluit, in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en d, Vw 2000. Eiser heeft in dit verband aangegeven dat hij politiek actief is geweest voor Malek en Dostum in de periode dat deze beide generaals bij de Jonbesh-e Meli hoorden. Voorts heeft eiser verklaard dat hij als noordeling geen vestigingsalternatief heeft in Afghanistan. Tot slot is eiser van mening dat hem vanwege de algemene situatie in zijn provincie een verblijfsvergunning verleend dient te worden. Eiser heeft in dit verband verwezen naar een brief van Amnesty International van 26 juni 2006 waarin volgens eiser staat dat de situatie na het uitbrengen van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van 10 februari 2006 is verslechterd.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voorzover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. (...);
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. (...);
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.6 De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen uit Afghanistan was vervallen ten tijde van het nemen van het bestreden besluit en dat verweerder derhalve bevoegd was om de aanvraag van 17 oktober 2002 af te wijzen op grond van artikel 34 Vw 2000, gezien in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.7 Blijkens de uitspraak van deze rechtbank van 9 mei 2005, de uitspraak van de AbRS van 9 september 2005 en de ter zitting toegelichte gronden van het beroep, dient beoordeeld te worden of eiser aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en d, Vw 2000 op het moment dat de maximale geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was afgelopen (4 februari 2003) en ten tijde van het bestreden besluit.

2.8 Voorzover eiser stelt dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. In de wetgeschiedenis van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw (zie Memorie van Toelichting, TK 1998-1999, 26 732, nr. 3) wordt onder meer artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) als basis van de hier omschreven toelatingsgrond genoemd. Ingevolge artikel 3 EVRM mag niemand onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Volgens het arrest van 30 oktober 1991 van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (RV 1991, 19) dient sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken (special distinguishing features), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid (mere possibility) van schending is onvoldoende. De rechtbank overweegt dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende omstandigheden ter zake aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting naar het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verder heeft eiser niet gewezen op concrete en ter zake doende feiten en omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat eiser dit risico op 4 februari 2003 wel liep. Een verwijzing naar de algemene situatie acht de rechtbank in dit verband onvoldoende. Daarbij komt dat eiser ter zitting heeft verklaard dat hij geen contact heeft met mensen in de regio waar hij vandaan komt. Naar het oordeel van de rechtbank kan dan ook niet geconcludeerd worden dat eiser bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM liep of thans loopt.

Ten aanzien van eisers stelling dat sprake is van een motiveringsgebrek omdat uit het bestreden besluit onvoldoende blijkt dat verweerder de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden heeft betrokken bij de toetsing of op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een verblijfsvergunning verleend dient te worden, overweegt de rechtbank als volgt.

In het bestreden besluit heeft verweerder aangegeven dat de overwegingen uit het voornemen van 30 maart 2006 als herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd. In dit voornemen heeft verweerder gesteld dat uit het vluchtrelaas van eiser – gezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Afghanistan – niet de conclusie kan worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Verweerder heeft daarbij van belang geacht dat eiser niet heeft onderbouwd dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in zijn persoonlijke feiten en omstandigheden, die een dergelijke conclusie rechtvaardigen. Op grond hiervan heeft verweerder geconcludeerd dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit voorgaande dat verweerder in het bestreden besluit, onder verwijzing naar het in eisers procedure uitgebrachte voornemen, voldoende heeft gemotiveerd waarom geen aanleiding wordt gezien eiser een verblijfsvergunning op

Reg.nr(s): AWB 06/33488

blad 5

grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 te verlenen.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat gelet op het voorgaande de vraag of eiser zich elders in Afghanistan kan vestigen niet relevant is.

2.9 Inzake het beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

Verweerder heeft het categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan met ingang van 9 september 2002 beëindigd. Bij uitspraak van onder meer 9 november 2004, nummer 200405058/1 (JV 2005/41), heeft de AbRS geconcludeerd dat de beslissing van verweerder om ten aanzien van Afghanistan niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de rechterlijke toets kan doorstaan. De rechtbank neemt hierbij de overwegingen, voorzover hier relevant, uit die uitspraak, die hierbij als herhaald en ingelast worden beschouwd, over en maakt die tot de hare. Uit die overwegingen blijkt dat verweerder gezien de grote beleidsvrijheid die hem in deze toekomt niet gehouden is om ten aanzien van Afghanistan een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser op het moment dat de maximale goldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was afgelopen niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

Ten aanzien van de stelling van eiser dat de huidige onveilige situatie aanleiding geeft opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid te voeren op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 overweegt de rechtbank het volgende.

Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat verweerder ieder jaar bij het uitbrengen van een nieuw ambtsbericht beoordeelt of de gewijzigde situatie aanleiding geeft om (opnieuw) een categoriaal beschermingsbeleid in te stellen. Volgens verweerder vormde de in 2002, 2003, 2004, 2005 uitgebrachte ambtsberichten noch het ambtsbericht van 10 februari 2006 daartoe aanleiding. Wel bestond er aanleiding om een aantal risicogroeperingen aan te merken zoals verwoord in WBV 2004/60. Verweerder heeft hierover een brief geschreven aan de Voorzitter van de Tweede Kamer op 20 maart 2006. Eiser heeft ter ondersteuning van zijn beroep verwezen naar een brief van Amnesty International van 26 juni 2006. Verweerder heeft in reactie hierop in het verweerschrift en ter zitting aangegeven dat deze brief van Amnesty International niet tot een ander standpunt leidt, omdat de inhoud van de betreffende brief niet wezenlijk verschilt van hetgeen over de veiligheidsituatie in Afghanistan staat vermeld in het ambtsbericht van 10 februari 2006.

Met toepassing van het bepaalde in artikel 83 Vw 2000 en onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de AbRS, onder andere de uitspraak van 8 november 2001 (nr. 200104464/1, JV 2002/12) overweegt de rechtbank dat verweerder een ruime beoordelingsmarge toekomt bij de beoordeling van de vraag of een asielzoeker voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt. Eiser heeft niet concreet gesteld op grond waarvan verweerder in de brief van Amnesty International van 26 juni 2006 aanleiding heeft moeten zien om een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. Hoewel Amnesty International in de vermelde brief de gedwongen terugkeer naar Afghanistan afwijst, geeft Amnesty International in die brief niet aan dat huidige situatie in Afghanistan is verslechterd in vergelijking met de situatie, zoals die is beschreven in het ambtsbericht van 10 februari 2006.

Reg.nr(s): AWB 06/33488

blad 6

Nu verweerder hier een ruime beoordelingsvrijheid heeft, is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen grond oplevert voor het oordeel dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten dat er geen aanleiding bestond tot het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit. Gelet op de vorige rechtsoverwegingen heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser op het moment van het bestreden besluit niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

2.10 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 2 februari 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.P.J. Tillie, griffier.

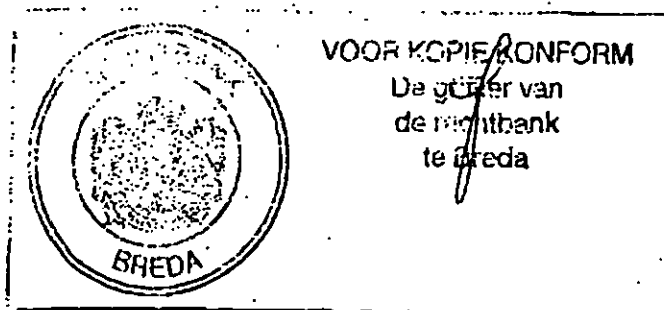
Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: - 2 FEB 2007

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

PER TELEFAX 070-3651380

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Kamer 4 V2
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M. Vermeulen

burg. Van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

P: Postbus 1023, 5140 CA Waalwijk
T: 0416 - 349 974
F: 0416 - 347 308
E: Stieger@langstraatadvocaten.nl

* kantoorhoudende te Drunen,
Kasteeldreef 33

Waalwijk, 1 maart 2007

partijen : / IND GCPV Den Bosch
betreft : beroep
ons kenmerk : 200600126

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1285	= 2 MRT 2007
ZAAKNR. 200701568	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

appellant, zonder vaste woon- of verblijfplaats, geboren op van Afghaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Drunen aan het adres Kasteeldreef 33 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.L.M. Stieger (correspondentieadres: postbus 1023, 5140 CA Waalwijk), die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd appellant te vertegenwoordigen en die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep, stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Breda van 2 februari 2006 (AWB 06/33488 verzonden op 2 februari 2007, waarvan een afschrift wordt overgelegd. (productie)

In genoemde uitspraak heeft de Rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard en het verzoek afgewezen. Appellant heeft de navolgende grieven.

Het door appellant aangevoerde is van belang in verband met de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming.

GRIEVEN

Grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank bij het weergeven van het standpunt van appellant in

beroep nagelaten te vermelden dat appellant onder referte aan het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2004, heeft aangevoerd dat de (Afghaanse) provincie waar appellant vandaan komt, in het Ambtsbericht wordt vermeld als zijnde een instabiele en fragiele regio, waar burgers slachtoffer zijn van afpersing en ronseling en een gebied waar 'met name' de strijd weer opblaait.

Ten onrechte heeft de rechtbank deze algemene gegevens door appellant niet meegewogen naast de door hem – nader ter zitting toegelichte – individuele omstandigheden. Appellant heeft gemotiveerd aangegeven waarom hij zich als Noordeling niet elders in Afghanistan kan vestigen. De rechtbank heeft zulks onvoldoende betrokken in haar besluitvorming.

De Minister heeft terzake in de bestreden beschikking van 13 juni 2006 slechts overwogen dat appellant terzake geen individuele omstandigheden zou hebben aangevoerd, hetgeen onjuist is.

Grief 2:

De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.4. kort weergegeven welke individuele omstandigheden eiser – onder meer ter zitting 22 december 2006 – heeft aangevoerd. Daarmee verhoudt zich niet het door de rechtbank gestelde in rechtsoverweging 2.8 dat eiser hem geen specifieke, hem persoonlijk treffende omstandigheden zou hebben aangevoerd in het kader van de toetsing aan art. 3 EVRM.

Grief 3:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat verweerder, de Minister voor V&I, de individuele omstandigheden als aangevoerd door appellant voldoende zou hebben meegewogen in het bestreden besluit.

De rechtbank verwijst terzake naar het voornemen van verweerder. Echter, de rechtbank gaat er aan voorbij dat de Minister (zelf) heeft aangegeven dat appellant in de zienswijze naar aanleiding van het voornemen van de Minister terecht heeft aangevoerd dat er in de zienswijze ten onrechte voor de motivering is verwezen naar een vernietigde uitspraak van de rechtbank van 9 mei 2005.

De verwijzing van de rechtbank naar het voornemen van verweerder is aldus onvoldoende ter motivering van haar beschikking op dit punt.

Grief 4:

Ten onrechte heeft de rechtbank nagelaten in te gaan op hetgeen door appellant inzake de aanspraak op art. 29, eerste lid, onder d is aangevoerd.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Appellant heeft terzake gewezen op de brief van Amnesty International Amsterdam van 26 juni 2006. Ten onrechte stelt de rechtbank terzake dat Amnesty terzake niet zou hebben gesteld dat de situatie in Afghanistan verslechterd is in vergelijking met de situatie beschreven in het ambtsbericht van 10 februari 2006. Appellant wijst op het integrale bericht van Amnesty, in de conclusie van het bericht, pagina 7, wordt onder andere gesteld:

Gezien de verslechterde veiligheidssituatie, zoals die uit het ambtsbericht () naar voren komt, maar die ook blijkt uit berichtgeving na verschijning van het ambtsbericht, wijst Amnesty gedwongen terugkeer naar Afghanistan af.*
(onderstreping door gemachtigde)

[(*) ambtsbericht 10 februari 2006 P.S.]

De beschikking van de rechtbank is aldus onjuist van motivatie.

Een afschrift van dit beroepschrift gaat aan verweerder.

Hoogachtend,

mr. P.L.M. Stieger

bijlage